

Crònica

L'alternativa a «Una, grande y libre»

Des de final d'abril fins a mitjan juliol s'ha exposat a la Sala Oberta del Museu Comarcal de la Garrotxa una remarcable exposició que portava per títol «Art a Olot durant el franquisme i la transició a la monarquia parlamentària» i que volia ser una primera aproximació a aquest període de la nostra història recent.

L'objectiu de l'exposició no era mostrar què s'havia fet a la ciutat d'Olot durant els quaranta anys referenciats, de 1939 a 1979, en què el nombre d'artistes plàstics va ser molt nombrós, i menys encara ensenyar obra de tots ells, sinó escollir les aportacions que s'han considerat representatives per a un determinat discurs expositiu, on es feia palès que, lluny dels tòpics, pràcticament sempre hi va haver una actitud receptiva cap a les tendències artístiques emergents, malgrat totes les limitacions que havien de patir.

S'ha tingut especial interès a escollir uns autors i unes obres que il·lustressin les realitats artístiques de les diferents conjuntures per les quals va passar el país. D'aquesta manera s'han evidenciat elements inèdits, que alhora s'han relacionat amb corrents culturals del moment.

L'exposició s'articula en tres períodes, el primer dels quals abraçava dels anys de la postguerra fins als darrers anys quaranta, i el

tret més significatiu del qual era la involució que va viure la societat amb la instauració d'un sistema d'inspiració feixista. En aquest apartat es mostraven per primera vegada dues teles d'un olotí constructivista abstracte fins ara desconegut: Virgili Batlle Vallmajó, que va pintar durant el seu exili a França. L'interès que desperta l'obra d'aquest artista requereix un estudi específic.

El segon bloc mostrava una certa superació de l'ordre artístic dels anys quaranta, encapçalat per Jordi Curós, al qual van seguir Esteve Serrat *Paxinc* i Leonci Quera, així com Marian Oliveras i Frederic Comellas, autors que van del fauisme a l'expressionisme, l'abstracció o l'informalisme.

El darrer bloc s'inicia a final dels anys seixanta i es clou l'any 1979, moment en què s'elegiren els primers ajuntaments democràtics. És un període de fort creixement econòmic, de la societat de consum que comportà una progres-

Escultura de Josep Clarà.

siva contestació envers l'ordre franquista, on van aparèixer els nous realismes, el conceptualisme i diferents formes d'art compromès amb la situació social del moment.

La setantena d'obres exposades, algunes de totalment inèdites, anaven acompanyades d'un exhaustiu recull de documents i material gràfic, que han permès l'edició d'un extens catàleg amb diversos textos dels dos comissaris de la mostra: Albert Batlle i Narcís Selles.

Ha estat una mostra remarcable, d'un extraordinari rigor —característica comuna en altres publicacions i exposicions que havia comissariat N. Selles—, i que posa de manifest l'interès que desperten les exposicions que es generen des dels museus i que estudien períodes de la nostra història.

Joan Sala

L'Institut d'Estudis Catalans, a Banyoles

Jornades de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans a Banyoles. 16 i 17 de juny de 2006.

S'acaba el curs. Les escoles, els ateneus, els esplais, els clubs esportius, les AMPA organitzen colònies, viatges, sortides, partits de futbol entre mestres i alumnes o casats contra solters, sopars i concerts. I l'Institut d'Estudis Catalans es trasllada a Banyoles per celebrar les Jornades de la Secció Filològica. És una bona proposta, aquesta de

realitzar les Jornades de manera itinerant arreu de Catalunya; és una manera d'acostar-se a les diferents realitats socials i lingüístiques, o que les diferents realitats socials i lingüístiques amarín les visions del nostres savis filòlegs.

A Banyoles, el divendres 16 i el dissabte 17 de juny feia una calor que estovava les pedres. La sala